

den anden side kunne give anledning til mange sager for vandløbsretterne; det findes derfor forsvareligt at opretholde den hidtidige ordning for disses vedkommende. Det forudses dog i § 5 a, stk. 2, at lokale forhold kan gøre det påkrævet i lokale bestemmelser som sundhedsvedtægter eller vandløbsregulativer samt vandløbsretternes kendelser om rensningsanlæg m. v. at fastsætte, at også de i § 5 b omhandlede former for spildevandsafledning kun må foretages efter indhentet godkendelse af vedkommende vandløbsret, svarende til den ordning, som gælder efter den nugældende lovs § 5, stk. 3.

Udtrykket „samlet bebyggelse“ foretrækkes frem for „sammenhængende bebyggelse“, idet sidstnævnte udtryk lader formode, at det kræves, at bebyggelsen skal have karakter af en gade med sammenbyggede huse, hvilket efter forholdene nu med omfattende parcelhusbebyggelser vil give § 5a for begrænset og § 5b for stort område.

I overensstemmelse med den tekniske udvikling, der har fundet sted siden vandløbslovens gennemførelse, foreslås det i § 5 b, stk. 2, slået fast, at w.c.- afløb følger samme regler som andet husspildevand.

I spildevandskommissionens betænkning side 99 ff. er optrykt en række forslag, der blev fremsat af fiskeriets repræsentanter i kommissionen. Et af disse ville medføre, at afløb fra møddinger til vandløb ubetinget forbydes. Landbrugets repræsentanter protesterede herimod under henvisning til de betydelige driftsmæssige vanskeligheder et sådant forbud ville medføre for landbrugs erhvervet.

Under hensyn til at afledning af møddingsvand vil medføre ansvar efter § 5 stk. 1, nr. 4, hvis afledningen forvolder skade, har man ikke fundet det nødvendigt at medtage møddinger i den ubetingede forbudsbestemmelse i § 5, stk. 1, nr. 3.

På den anden side har man næret betænkelighed ved at følge spildevandskommissionens forslag om i § 5 b, stk. 2, at medtage afløb fra møddinger sammen med andet afløb fra landbrugsbedrifter, som det i visse tilfælde er tilladt at aflede til vandløbene.

Bestemmelsen i § 5 c er en forenkling af den gældende lovs § 5, stk. 4, der indeholder to definitioner på, hvad loven forstår ved spildevand.

Til nr. 9 (§ 7).

Ved den nye formulering af § 7 tilstræbes en fordeling af kompetencen mellem landvæsenskommissioner og landvæsensnævn, svarende til den ordning, der efter retsplejelovens §§ 224 og 225 gælder for kompetencefordelingen mellem landsretter og underretter. Det har været overvejet, om der for vandløbslovens område er behov for tillige at have

en bestemmelse svarende til retsplejelovens § 234, hvorefter parterne i et vist omfang kan vedtage at lade en sag behandle ved underret, selv om den ifølge de almindelige regler ikke henhører under denne. Da vandløbsager ofte vedrører en stor, undertiden en på forhånd ubestemt, kreds af lods- ejere og muligt interesserede, har man ment, at praktiske grunde taler imod en sådan ordning.

§ 7, stk. 2, 2. pkt., svarer til den gældende ordning.

Bestemmelsen i § 7, stk. 2, sidste punktum om vandforsyningsinteresser svarer til § 13, stk. 1, i lov nr. 54 af 31. marts 1926 om vandforsyningsanlæg. Ved revisionen af denne lov har man fundet det lovteknisk rigtigst at foreslå denne bestemmelse overført til vandløbsloven. Der henvises i denne forbindelse til bestemmelsen i § 26, stk. 3, i lov om landvæsensretter, der giver vejledning om den fortsatte behandling af hovedsagen for den ordinære landvæsenskommission.

Om de forhold og erstatningssager, der efter den foreslåede affattelse af § 7, stk. 3, ikke er henlagt til landvæsensnævnens kompetence, bemærkes:

Af de undtagne forhold er § 50 (vandforsyning), §§ 53-61 (offentlige pumpelag) samt §§ 74-76 og 78-79 (offentlige spildevandsanlæg) allerede efter de nugældende regler henlagt til landvæsenskommission som 1. instans; de i § 48 (vanding) og § 49 (dambrug) nævnte anlæg påvirker eller er afhængig af forholdene i vandløbene nedenfor eller ovenfor i en helt anden udstrækning, end det forekommer i afvandingssager. Der opstår derved interessekonflikter af anden beskaffenhed end i afvandingssager.

Efter dansk rets almindelige regler hører behandlingen af erstatningskrav under domstolene, medmindre deres påkendelse udtrykkelig i lovgivningen er henlagt til afgørelse af særlige sagkyndige instanser således som sket ved en række bestemmelser i vandløbsloven. De særlige erstatnings spørgsmål, som behandles i § 46 (erstatning for vandmasse, hvortil særlig adkomst haves), § 68 (erstatning for begrænsning eller nedlæggelse af opstemningsrettigheder) samt erstatninger under de særlige omstændigheder, som behandles i § 103, stk. 2, og § 105, stk. 1, findes — i modsætning til en række andre bestemmelser i vandløbsloven om erstatning for ekspropriationer og lignende — så beslægtede med de ellers af domstolene behandlede erstatningssager, at det anses for ønskeligt, at en juridisk skolet retsformand medvirker ved behandlingen. Sager, i hvilke sådanne særlige erstatningskrav foreligger, foreslås derfor behandlet af landvæsenskommissionen som 1. instans.

Det har været overvejet, om de særlige erstatningskrav, som omhandles i § 21, sidste pkt. (ud-